

Els gironins en els clàssics

Només tretze futbolistes de Girona han jugat un Barça-Madrid: el primer va ser Enric Mas el 1930

21.11.2015 | 08:57

GIRONA | MARC VERDAGUER El Madrid-Barça d'aquesta tarda al Santiago Bernabéu desperta l'atenció de milions d'aficionats de tot el món. L'audiència del clàssic de la lliga espanyola traspasa fronteres. És un partit especial que molts somien en jugar, però pocs ho han pogut fer. Una oportunitat, la de jugar un Madrid-Barça, que han tingut pocs gironins. Només tretze, una llista que no s'ampliarà avui perquè Luis Enrique ha deixat fora de la convocatòria el migcampista Gerard Gumbau. El primer va ser Enric Mas, un defensa nascut a Palafrugell, que el gener del 1930 va participar en una derrota blaugrana al camp de Les Corts; el darrer ha estat Damià Abella, de la mà de Frank Rijkaard, fa ja onze anys (2004). En total una dotzena de noms, tretze si es compta el partit en la ja desapareguda Copa de la Lliga que el central de Santa Coloma Esteve Fradera va jugar al Bernabéu, el 1986.

Martí Vergés i Josep Puig «Curta» són els que més clàssics han jugat, tretze cadascun, mentre que Miquel Soler es va quedar a ben poc de ser el primer i únic gironí que ha jugat el clàssic amb les dues samarretes. El lateral d'Hostalets d'en Bas en va jugar, entre lliga i Supercopa, amb el Barça de Cruyff; i, uns anys més tard, visitaria el Camp Nou com a jugador del Madrid. Aquell dia, però, Asenio Iglesias no va fer moure Soler de la banqueta. Per a la història quedarà el gol de Martí Vergés en la tornada d'una eliminatòria de la Copa d'Europa de la temporada 1960-61 (els blaugranes havien empatat a 2 al Bernabéu amb gols de Luis Suárez, i van guanyar 2-1 al Camp Nou amb gols del vidrerenc i d'Evaristo). A més de Vergés, Suárez i Evaristo, en aquell Barça hi jugaven Kubala, Kocsis i Ramallets. Un equip que deixaria fora de la Copa d'Europa el Madrid de Di Stéfano, Puskas i Gento. Una gesta que serviria de poc perquè, mesos després, el migcampista de Vidreres i els seus companys perdrien el títol a mans del Benfica.

En el selecte grup de gironins que han disputat un clàssic, que comença amb Enric Mas i, de moment, es tanca amb Damià Abella, també hi figuren Josep Pagès, Josep Barceló, Domènec Balmanyà. Josep Puig Curta, Joaquim Brugué, Martí Vergés, Lluís Coll, Martí Filosia, Esteve Fradera, Miquel Soler i Francesc Arnau.

Mas, Pagès, Barceló i Balmanyà

La llista arrenca el 26 de gener de 1930, en un partit que el Barça perdria contra el Madrid a l'estadi de Les Corts. A l'equip blaugrana l'entrenava l'anglès James Bellamy i a l'equip hi havia el defensa de Palafrugell, Enric Mas. El gironí també jugaria el partit de Chamartín de dos mesos després amb victòria encara més clara per als blancs (5-1). Enric Mas va formar part del primer equip del Barça quatre temporades, fins al 1933. Jugaria dos clàssics més. El darrer amb victòria per 3-1.

En el futbol d'abans de la Guerra Civil encara es troben tres gironins més que jugarien un clàssic. El tercer, Balmanyà, és molt conegut, però els altres dos ho són bastant menys. El primer és Josep Pagès, un davanter de Cassà de la Selva que es va passar dues temporades al Barça, del 34 al 36, i que en la primera va ser titular en una duríssima derrota blaugrana a Chamartín per 8-2. Pagès va tenir bastant menys protagonisme la temporada següent, just la darrera abans de l'esclat de la Guerra Civil, quan el Barça va passar a entrenar Patrick O'Connell. Tampoc va jugar gaires partits, quatre concretament, un davanter de la Bisbal que es deia Josep Barceló. El bisbalenc, però, va jugar un clàssic: el del vint-i-dos de desembre en un Barça-Madrid a Les Corts (0-3 favorable al Madrid).

En canvi, el tècnic irlandès va comptar amb Balmanya, que llavors tenia 21 anys, com a titular i el gironí va jugar en els dos partits contra el Madrid d'aquella temporada: la derrota 0-3 del desembre a Les Corts i a Chamartín el mes de març, també victòria blanca per 3-0, i en el qual Balmanya, que dècades més tard seria popular per les seves col·laboracions a la ràdio amb José María García, va ser expulsat en aquell partit. Ni Pagès, ni Barceló tornen aparèixer en les alineacions del Barça després del conflicte bèl·lic, però sí que ho va fer Domènec Balmanya que, entre els anys 41 o 44, un cop tornat de la gira blaugrana per Mèxic i del seu pas per l'equip francès del Sete, participaria en quatre clàssics més amb tres derrotes i una victòria.

Curta, Brugué, Vergés i Coll

En aquesta seva segona etapa al Barça, Domènec Balmanya coincidiria amb el gironí que, junt amb el vidrenc Martí Vergés, va fer una carrera més llarga amb la samarreta blaugrana arribant a jugar fins a tretze clàssics contra el Madrid: Josep Puig «Curta». El gran dels Curta va debutar a la Lliga amb el Barça precisament contra l'equip blanc en la derrota a Chamartín el setembre de 1942. En aquell partit, Curta coincidiria sobre el camp amb Balmanya, però el gener següent el defensa seria l'únic gironí a participar en l'espectacular empat a cinc gols al camp de Les Corts. Al llarg de tota la dècada dels 40, Josep Puig Curta encara jugaria una desena de clàssics més. Menys conegut pel gran públic és el següent gironí que jugaria un clàssic. Va ser el 21 de novembre de 1954 a Chamartín. Era la primera temporada de Di Stéfano al Madrid, mentre que el Barça ja portava dos anys gaudint de Kubala, i el llavors tècnic blaugrana, l'italià Sandro Puppo, va fer jugar el defensa banyolí Joaquim Brugué compartint equip amb gent com Ramallets, Segarra, César o Kubala. El Madrid va guanyar per 3-0 i Di Stéfano va marcar aquell dia el seu primer gol al Barça. A la segona volta, el març a Les Corts, Puppo tornaria a comptar amb Brugué de titular en un duel que els gols de Moll i Basora per als locals i Gento (2) per als madridistes van deixar en empat.

Dues temporades més tard, Domènec Balmanya ja seia a la banqueta del Barça i l'11 de novembre de 1956, el Barça guanyaria el Madrid a Les Corts (1-0, amb gol de Luis Suárez) en el clàssic amb més presència gironina: el tècnic i dos jugadors sobre el camp: Brugué i Martí Vergés. Brugué acabaria jugant cinc vegades contra el Madrid amb la samarreta blaugrana mentre que el migcampista de Vidreres completaria una llarga carrera blaugrana igualant a Curta com el gironí amb més clàssics disputats. El dos partits de l'eliminàtoria de la Copa d'Europa del 1961 són un punt àlgid en els Barça-Madrid d'un Martí Vergés que, en una època amb menys partits que ara, va arribar a fregar la xifra de 250 participacions a Primera Divisió amb una llarga dècada com a jugador blaugrana. La major part dels clàssics de Martí Vergés no van ser amb Domènec Balmanya a la banqueta, sinó amb tècnics com Helenio Herrera o Enrique Oraizola.

Precisament, H.H. també faria participar un altre gran talent gironí, aquest menys aprofitat, en tres clàssics contra el Madrid: l'extrem d'Anglès Lluís Coll. El primer el febrer del 1959, derrota al Santiago Bernabéu per 1-0 amb gol d'Herrera; i els altres dos en una eliminàtoria europea en què els blancs deixarien fora l'equip blaugrana camí de la que seria la quarta Copa d'Europa dels blancs. Dos anys més tard, seria el Barça qui eliminaria el Madrid de la Copa d'Europa, amb el gol de Vergés i Oraizola a la banqueta, però Lluís Coll no jugaria aquells dos partits però sí que ho faria en el de Lliga (3-2 al Bernabéu). En total, Coll va disputar quatre clàssics abans de marxar al València l'estiu de 1961.

Martí Filosa i Esteve Fradera

El darrer clàssic dels tretze de Martí Vergés va ser el desembre de 1965, el Barça de Roque Olsen guanyà al Bernabéu amb dos gols de Fusté i un de Zaldúa (1-3), però encara que el vidrerenc es retirés al final d'aquella temporada no passarien gaires anys abans que un altre gironí tornés a jugar un Barça-Madrid. Va ser el febrer del 1969 en un empat a 1-1 on el Camp

Nou on un jove Martí Filosia seria titular (Zaldúa i Gento van marcar els dos gols). El palafrugellenc acabaria jugant cinc clàssics amb tècnics com Seguer, Vic Buckingham i Rinus Michels incloent una victòria al Bernabéu el 1970 amb gol de Pedro Mari Zabalza (0-1). Després de Martí Filosia que, amb poques oportunitats amb Michels a la banqueta i poc comprès per una part del públic del Camp Nou marxaria al Sant Andreu el 1975, el futbol gironí va tenir menys presència al Barça. No apareixen jugadors d'aquí en els següents clàssics contra el Madrid. Una sequera que es trenca, i no pas a la Lliga sinó a la desapareguda Copa de la Lliga, el 1986 quan Terry Venables va comptar amb Esteve Fradera per jugar al Camp Nou contra els blancs (2-2 amb gols d'Archibald i Clos per als blaugrana i Pardeza i Cholo per als madridistes). El defensa de Santa Coloma de Farners va aguantar una mica més de dues temporades al primer equip del Barça abans de fer carrera a Primera Divisió amb Sabadell, Mallorca i Albacete.

Miquel Soler

Però, per carrera llarga, la de Miquel Soler. El lateral d'Hostalets d'en Bas va canviar l'Espanyol pel Barça en la primera temporada de Johan Cruyff al Camp Nou. En tres temporades, Soler va jugar sis clàssics, entre Lliga i Supercopa, incloent-hi una victòria per 3-1 al Camp Nou amb dos gols de Koeman i un de Julio Salinas i amb Bernd Schuster, llavors al Madrid, sent expulsat en el darrer minut. Soler també era sobre el camp en la famosa Supercopa del 1990 quan Stóitxkov va trepitjar Urizar Azpitarte. Anys més tard, i després d'haver passat per Atlètic de Madrid i Sevilla, Soler fitxa pel Madrid i està a prop de convertir-se en el primer i únic gironí en jugar el clàssic amb els dos equips. Soler tenia poc protagonisme al Madrid i, encara que Arsenio Iglesias el va convocar, finalment no es va moure de la banqueta en el partit del Camp Nou.

Arnau i Damià

Els dos darrers gironins en gaudir de l'experiència de jugar el clàssic són el porter de les Planes Francesc Arnau i el lateral de Figueres Damià Abella. El primer, ara integrat a la secretaria tècnica Màlaga, s'havia guanyat la confiança de Van Gaal en la seva lluita per la titularitat amb Hesp i estava jugant habitualment quan el Barça visitava el Bernabéu el febrer del 2000. El Barça va perdre 3-0 amb gols de Roberto Carlos, Anelka i Morientes. Arnau ja no jugaria més aquella temporada. El cas de Damià Abella, el darrer gironí a jugar un clàssic, també va ser poc esperat. L'actual jugador del Middlesbrough vivia la seva primera temporada al Barça B, era el curs 2004/05, i Frank Rijkaard el va fer debutar amb els grans en Lliga a San Mamés contra l'Ahtletic (1-1). Tres setmanes més tard, Damià jugaria els últims vint minuts, va entrar per Belletti, en el 3-0 del Madrid al Camp Nou amb gols de Van Bronckhorts, Ronaldinho i Eto'o. Aquella temporada, Damià jugaria nou partits de Lliga amb el primer equip del Barça Això sí, dos serien contra el Madrid, perquè a la segona volta Rijkaard el va fer entrar per Eto'o a dotze minuts del final (derrota per 4-2).

El palafrugellenc Martí Filosa rematant de cap en un clàssic Barça-Madrid al Camp Nou.

Publicat a: Diari de Girona

Font del document: <http://www.diaridegirona.cat/esports/2015/11/21/gironins-classics/754235.html>